

taan koulussa odottavaa isänmaallista kiihoitusta. Siemen oli itänyt ja orastanut.

Pojat temmelivät pihalla. Näytti ensin, että Erkki häviäisi, mutta kuin ihmeellä sai hän toisen allensa ja mukiloi tätä aikavalla. Urho luimisti suuttuneena ja huusi juostessaan pois:

— Ootappas, sosialisti, kunhan kasvan suureksi, en tulekaan vastaasi aseitta. Ammun sinut urhoollisesti jossain katukahakassa ja saan mitalin siitä.

Äidin sydäntä kouristi. Tuntoi taas niin toivottomalta. Aseitten ruuaksi ja sotamiehen morsioiksi hän lapsiaan sittenkin kasvatti ja lauli.

Hän huusi Erkin sisälle ja katsele kauvan molempia lapsiaan siinä. Totta oli, että heillä ei ollut sitä asemahtia mikä vielä onkin rahavallan ylpeänä pitäjänä. Aseet olivat vielä omistuneena laitteena kyllin käyttökelpoiset ja tehokkaat tuhoamaan hänen lapsensa koska hyvänsä.

Mutta hän päätti tehdä ainoan voitavansa ja se on: kasvattaa lapsensa siihen henkeen, että heidän täyskasvuisiksi vartuttuansa voitaisiin sanoa todella tiedon olevan valtaa ja luokkarajain enemmistölle selvänä.

Erkki näki kyynelään äitinsä silmissä ja sanoi:

— Äiti, minä en jätä sinua koskaan.

Tämän maan varsinaiset sotaväen toimintasuunnitelmät kieltävät alhaiset menettelytavat. Verilöylyä laukotuspaukissa ovat sumet yhtöt toimeenpanneet valtiomielisillä avulla, jotka ovat löysästi ja kurtittomasti järjestetty. Esim. Ludlowin verilöyly tapahtui vasta sen jälkeen, kun varsinainen sotaväki kutsuttiin sieltä pois.

Me toimimme sellaisen yhteiskuntajärjestelmän saavuttamiseksi, missä väkivaltaiset pakko-toimenpiteet ja aseellinen järjestyksen valvominen on edellinen mahdoton, jälkimmäinen tarpeeton. Niin kauan kun edellinen on olemassa, tarvitaan myöskin jälkimmäinen. — toim

Sota ja elinkustannukset

Eräänä päivänä lähetin pojan ostamaan toiletteipaperia. Hän palasi sieltä hyvin huolestuneen ja miettiväisen näköisenä ja hiljalleen pupisi jotain aivan kun olisi tehnyt tarkkoja laskelmia. Sitten sanoi:

“Äiti, Mr. S. — otti kolme senttiä enemmän ja sanoi, että paperi on kallistunut. Minä kysyin miksi se kallistettiin. Viedäkö sitä liian paljon sotaan? Ja kaikki rupesivat siellä puodissa nauramaan.”

On otettava huomioon, että lapsetkin ovat tottuneet kuulemaan, että kaikki kallistuu sodan tähden. Vaan poikani harkitsi asian omalla tavallaan, kunnes selitin sen hänelle.

KATKERIA MUISTOJA.

Niin usein muistelen minä lapsuuttani. Muistan vihreät niityt, mäntäät, kummut, vuoret ja kalliot, kukat, pensaat, lähenteen, järven puron ja lammen. Vaan kun muistelen lintujen raikkaita viserryksiä, jotka aina olivat herätyskellonani, niin so-

masti puristaudun sydämeeni ja minä tahtoisin olla taas lapsi. Niin ihana oli elää luonnon helmassa ja sen tähden usein unohtui leipäpölyn niukkuus.

Synkäksi käypi mieli ajatellessa, että kun minun lapseni kasvavat isoiksi, on heillä katkeria muistoja lapsuudestaan, joka ei koske jonkun pienen yksilön näköä, vaan suurin osa maailman ihmisistä elävät mitä kurjinta aikaa. He muistavat, että heiltä itseltään ei koskaan puuttunut näihin asti leipää, kun vanhempiensa olivat siksi työkuuntoisia, että jaksivat uhrata lastensa toimeentulon eteen. Mutta mitä on tapahtunut heidän ympärillään ja mitä tulee tapahtumaan heidän kanssa tulevien kuukausien lähestyessä —

Heidän herättyään aamuisin hurisee pilvissä nykyajan linnut. Neljä-viisi aina tarhassa, jotka pakenevat ja ajavat toisiaan takaa. Tuo hermostuttava hurina kertoo kuinka paljon saadaan aikaan vähässä ajassa, kun on kysymys jostain hirmuisesta asiasta. Nuo lasten lapsuusajan “linnut” ovat ilmalaivoja, joiden tieltä pakenevat taivaan linnut. Jospa nekin rahat mitä näihin laivoihin ja niillä lentämään opettelemiseen on uhrattu, käytettäisiin johonkin elämäniloa rakentavaan asiaan, niin kuinka ihana eikä tämä maailma olisi.

Ihmislouheita on monenlaisia, ja monenlaisia käsitteitä on ihmisillä. Toinen tahtoo loistaa sillä, että tietää ja kykenee sanomaan jostain toimesta pahaa. Toinen taas haluaa loistaa sillä, että on ainakin vaiti, jos ei voi hyvää toisesta sanoa. Sen lähimmäisen huonon puolen jättää hän itsekkään harkittavaksi.

K. P.

Vaivaiskoivu

Kirj. ANNA KOKKO.

— Kylläpä tuossa on ruma koivu.

— Joutaisi sen hakata poisikin, sanoi renki isännälle heilauttaen ilmassa kiiltäväteräistä kirvestänsä heidän kulkiessansa pitkin metsän reunaa salolle.

Koivu hätkähti. Nytkö kesällä ne minut kaatavat, nyt kun juuri olen elivoimaisin. Antaisivat toki seistä syksyyn.

Ei mies iskenytäkään vielä, mutta kuulemansa pani koivurukan miettimään elettyä elämänsä ja epämääräistä kuoliniskun hetkeä.

Vaivaiskoivu — millainen puu se onkaan. Se on mitätön, hienoräpärtiseltä näyttävät koivuturilas. Sen hienot oksat ovat vesaiset ja näyttää kuin olisivat ne vain yrittäneet kurottua pitemälle, mutta hällä ja ravinnon niukkuus olivat saaneet ne vetäytymään lähemmäs runkoa aiheuttaen peräntymisellään nystyröitä pitkin varretta.

Vaivaiskoivun runko ei ole kuin paikottain valkoinen. Sen komeille sukulaisille ominainen valkoinen tuohipeite on tällä rikkinäinen, ohut utu vain.

Lehdet ovat pienet ja nystyräiset. Väri niissä on ruskeamman

vihreä kuin uljaalla valaskoivulla. Juuret sillä on hallaisilla suomilla pitkät ja hennot, mutta kuivilla kankailla lyhyemmät ja känsistyneet. Soilla täytyy juuren ulottaa syvälle routaisen maan numentiin, kankailla koettaa imeä vähäisen nesteen talteen pitkän kuivuuden varalta ja siksi on koivun juurten oltava kulloinkin maaperän laadun mukaan.

Miettimään jättämämme koivu järkeili: Mitä varten elän, mistä tämä kuolon kammo. Kaiken ikänihan olen taistellut.

Miksi lieneekin siemen pirahuttanut tähän epäsuotuisaan suon reunaan.

Pienenä alkoi olemassaolon taistelu. Miksikä eivät silloin repineet tainta maasta pois. Keväisin, kun oli toivoa eloon elpymisestä ei tiennyt varmaa aikaa, milloin uskaltaisi puhkaista lehtisilmuja, sillä takatalvi uhkasi aina. Sitten, kun pääsi lehteen, täytyi kyyristellä petäjän suojassa, jotta eivät laiturilla käyvät eläimet söisi niitä heti suihinsa. Silloin jäi vähemmälle auringonvalosta ja lehdet tulivat huonomman väriset kuin suuriin koivuihin rehevillä mailla.

Kun täytyi uhrata vaivalla hankitut ravintovarot tyyten jokapäiväiseen elämiseen, niin ei jäänyt kannistamiseen mitään ja talven varaksi vain niukka määrä hengen pysyttämiseksi. Tuoli oli siksi haperaa ja mustaa. Mahlaa ei ollut nimeksikään. Surtutti joskus, kun ei edes lapset häntä huomanneet kaksissa mahlapuuta.

Linnut ne sentään visertivät oksilla ja rakensivat pesänsä vaivaiskoivun oksalle tuntien siellä olonsa turvalliseksi sen huomattoman aseman tähden. On sillä sentään vaivaiskoivullakin jotain, mitä ei ole muilla. Se on runko. Ruma se on, mutta kestävä, niin kestävä että eipä vertaa. Se on oksainen ja rosoinen, eikä kelpaa rakennuspuuksi, mutta jos tahdot pitkän aikaa murtumatonta, niin valitse siihen vaivaiskoivu.

Monta vuotta oli tämäkin koivu kestänyt. Se oli perinyt sen suvun lujan luonteen. Joskus oli mieli ollut synkkä, tahto ollut tarvota, mutta se vain lujensi vastusten varalle.

Syksyllä oli karsinut lehdet, talven värjötellyt vilusta vapisten, mutta keväällä elpynyt elämään jälleen.

Nyt synkistyi mieli — kanoi rauhaan jo tottunut henki. Elämä oli käynyt rakkaaksi tässä tutussa ympäristössä.

Mitä olikaan hän tehnyt, joten nyt keskenkasvuinen kaadetaan, kaadetaan tarpeettomana jollekin risurantieelle kuivamaan ja ehkäpä sitten aikojen päästä puolilahona lämmittämään pirttiä halloiksi katkotaan.

Koivu oli kuullut useat ihmisten puhelut siinä seistessä. Se tiesi maan omistavan isännän rikkaaksi mieheksi, jolla oli jalostettuja koivumetsiä. Miksikä päästivät hänet ensinkään versonmaan tässä, miksi ei säästetty häpeällä kasvaa ja ponnistella tulakseen sitten halveksittuna tunkioon työnnettyksi.

Vaiikka nuo ylpeät sukulaisten kaadetaankin, niin niistä teh-

dään hyödyllisiä esineitä ja voivat siis olla elämänsä tyytyväiset — mutta hän, vaivaiskoivuparka.

— Tuleppas mies ja lyö. Lingahutan silmäsi lastun heti ensimmäiseltä iskultasi ja paukun takassasi palaessa piin, että huomaa olevan turha antaa raajarikkoisten taistella omanonnensa nojassa olematta huviksi tai hyödyksi kenellekään.

Mietippäs pikku ystäväni tarkoin tätä vaivaiskoivun tarinaa.

Kuvia kirjavasta ihmiselämästä

Tämä sarja kuvia elämästä on yhtä lopumaton kuin itse elämäkin. Kun se nykyiseltä kirjottajalta katkeaa, voi sitä joku toinen jatkaa.

3.
Pienessä maalaiskaupungissa elettiin tavallista nukkypäivän elämää. Eivät sen asujamat paljon yhteiskuntatiedettä tutkineet. He kävivät kirkossa, noudattivat kaikkia hyviä vanhoja tapoja ja lukivat porvarilehtiä ja erittäinkin nuorisolehtiä ahkerasti seikkailu- ja rakkausromaanien, jos? ta imi virkeitä romanttilisiin haaveiluihinsa.

Sijotettiin sitten kylään soti-

(Jatkoa kuudennella sivulla)

HANNAN S. S. O. ompeluseuran kokoukset pidetään jokaisen viikon torstaina, kello 8 i.p.p. Huom! Kahvia saatavana joka kokouksen loputtua.

HOQUIAMIN S. S. O. ompeluseuran kokoukset pidetään osaston talolla, Ahijolassa, joka torstai, kello 2 j.p.p. Osoite: 315—10th St., Hoquiam, Wash.

PORTLANDIN S. S. O. osaston ompeluseuran kokoukset pidetään osaston talolla joka toinen torstai-iltana, kello 8. — Osoite: 719 Montana Ave.

ROSSLAND, B. C., Canada, S. S. O. Osaston (Box 454) ompeluseura kokoontuu joka kuukauden ensimmäisenä ja kolmantena torstai-iltoina kello 7:30 Kansainvälisessä, jossa s. s. osaston kokouksetkin ovat joka toinen sunnuntai kello 3 j.p.p.

ASTORIAN S. S. O. ompeluseuran kokoukset pidetään osaston talolla joka torstai-iltana, kello 8. Osoite: 262 Taylor Ave.

MULLAN S. S. O. ompeluseuran kokoukset pidetään joka torstai-Suomi-haalilla, kello 8 j.p.p. Kaikki tervetulleita.

WAUKEGANIN, ILL., S. S. O. viralliset kokoukset pidetään joka kuukauden ensimmäisenä ja kolmantena sunnuntaina, alkaen kello 2 i.p. — Osaston ompeluseuran kokoukset ovat joka kuukauden toisena torstaina, alkaen kello 2 j.p.p. Kahvia kokouksen loputtua.

STOCKETTIN S. S. O. ompeluseuran kokoukset pidetään joka torstai-iltana kello 7. Saapukaa kaikki.

NEW YORKIN SUOM. NAISTEN OSUUSKOTI JA PAIKANVALITYS-TOIMISTO 241 Lenox Ave. & 122 St. Telefooni: 813 Morning side

Jos olette

Kipeä

Pyytäkää VAPA LÄÄKE KIRJA N:o 5.

Jos on yli 25 erilaista miesten ja naisten tautien on selitetty, sekä täydellinen luettelo suomalaista lääkkeitä. "Lähetäkää taudin nimi illi taudin oireet ja me esitämme teille mikä lääke olisi tilattava, lääkkeen hinnan y. m. (Lääkkeet eivät ole patenttilääkkeitä vaan tosi suomalaisia lääkkeitä.)

(Tämän kirjan saatte vapaasti, ja pitkäsi olla jokaisen suomalaisen kodissa, sillä ette tiedä, koska tarvitsette sitä. ... Varsinkin hembuuki lääkkeitä ja hembuuki tohtoria....

Lignell'in Apteeki on suurin suom. Apteeki Yhdysvalloissa P. A. LIGNELL CO., Superior, Wis.